

พระธรรมดาเนียล - เล่มที่สิบแปด

โม่งยาม

Jeff Pippenger

2023-12-13

คำดลใจได้ชัดเจนว่าบทที่สามของพระธรรมดาเนียลเป็นภาพแทนกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา ในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสาม หญิงแพศยาแห่งเมืองไทรโระ ผู้ซึ่งล่องประเวณีกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ก็คือหญิงแพศยาในพระธรรมวิวรณ์ที่ล่องประเวณีกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด หญิงแพศยานั้นมีคำว่า “บาบิโลนอันยิ่งใหญ่” เขียนไว้ที่หน้าผากของนาง

และหญิงนั้นสวมเสื้อผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม ประดับด้วยทองคำและอัญมณีมีค่าและไข่มุก ถือถ้วยทองคำในมือ อันเต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและความโสโครกแห่งการล่องประเวณีของนาง และที่หน้าผากของนางมีชื่อหนึ่งเขียนไว้ว่า “ความลึกลับ บาบิโลนมหานคร มารดาแห่งหญิงแพศยาและสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของแผ่นดินโลก” วิวรณ์ 17:4, 5

ก่อนปี 1950 พจนานุกรมภาษาอังกฤษได้ระบุไว้อย่างถูกต้องว่าสตรีซึ่งเป็นภาพแทนในชื่อพระคัมภีร์สองข้อนี้คือ อคริสตจักรโรมันคาทอลิก ทั้งโลกทรบตีภายหลังกุญแจการข่มเหงของคาทอลิกซึ่งได้ดำเนินขึ้นตั้งแต่ปี 538 ถึงปี 1798; ว่าคริสตจักรโรมันคือหญิงแพศยาผู้ล่องประเวณีกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก คำประกาศอิสราเอลได้รับการออกแบบขึ้นเพื่อเป็นการปฏิเสธการปกครองของคาทอลิก และรวมถึงการปกครองของบรรดากษัตริย์ฝ่ายโลกซึ่งได้ก่อความสัมพันธ์อันไม่บริสุทธิ์กับหญิงแพศยานั้น อิสยาห์ บทที่ยี่สิบสาม ระบุว่าหญิงแพศยาจะถูกลี้มน ท่านจะไม่มีวันพบคำนิยามของหญิงแพศยาในวิวรณ์ บทที่สิบเจ็ดว่าเป็นคริสตจักรคาทอลิกในเครื่องมือค้นหาสมัยใหม่ใด ๆ เลย เพราะพระวณะของพระเจ้าไม่เคยลี้มน และพระวณะของพระเจ้ากล่าวว่า นางจะถูกลี้มน

และอยู่มาในวันนั้น เมืองไทรโระจะถูกลี้มนเสียเจ็ดสิบปี ตามกาลเวลาของกษัตริย์องค์หนึ่ง เมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแล้ว เมืองไทรโระจะขับร้องดูหญิงแพศยา จงหยิบพิณเถียวไปรอบเมืองเถิด เจ้าหญิงแพศยาผู้ถูกลี้มน จงบรรเลงทำนองอันไพเราะ ขับเพลงมากมาย เพื่อเจ้าจะเป็นที่ระลึกอีก และอยู่มาเมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแล้ว พระยาห์เวห์จะทรงเยี่ยมเยียนเมืองไทรโระ และนางจะกลับไปสู่ค่าจ้างของนาง และจะกระทำการแพศยากับบรรดาราชอาณาจักรแห่งโลกทั่วพิณพิภพ และสินค้าของนางกับค่าจ้างของนางจะเป็นของบริสุทธิ์แต่พระยาห์เวห์ จะไม่ถูกสะสมไว้หรือเก็บรักษาไว้ เพราะสินค้าของนางจะเป็นสำหรับผู้ที่อาศัยอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อจะได้กินอย่างพอเพียง และมีเครื่องนุ่งห่มอันยังยืน อิสยาห์ 23:15-18

พระวณะของพระเจ้าไม่เคยลี้มน และตั้งแต่ปี 1798 เป็นต้นมา หญิงแพศยาก็คือถูกลี้มนเลื่อน แต่ในวาระสุดท้ายเธอจะถูกรำลึกถึงอีกครั้ง เธอถูกรำลึกถึงเมื่อวันสะบาโตวันที่เจ็ดของพระเจ้าถูกโจมตี และวันนั้นคือพระบัญญัติข้อเดียวในพระบัญญัติสิบประการที่ทรงบัญชาไว้เสมอให้ระลึกถึง เธอถูกรำลึกถึงเมื่อเธอหยิบพิณของตน เที่ยวไปรอบนคร และบรรเลงทำนองอันไพเราะกับบทเพลงมากมาย เธอขับร้องบทเพลงของตนเมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปี ซึ่งเป็นวันเวลาของกษัตริย์องค์หนึ่ง กษัตริย์ตามที่ปรากฏในดาเนียลบทที่สอง คืออาณาจักรหนึ่ง.

และในทุกแห่งที่บุตรหลานแห่งมนุษย์อาศัยอยู่ ทั้งสัตว์ในท้องทุ่งและนกในอากาศ พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในมือของท่าน และได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ครอบครองเหนือสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ท่านคือศิระแห่งทองคำนี้ ดาเนียล 2:38

“ศิระ” หรือ “กษัตริย์” ต่างก็เป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักรทั้งสิ้น อาณาจักรที่ถูกแทนด้วย

“วันเวลาของกษัตริย์องค์หนึ่ง” คือสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกาเริ่มการปกครองเชิงพยากรณ์ของตนในฐานะสัตว์ร้ายจากแผ่นดิน

เมื่อบาดแผลถึงตายถูกกระทำแก่หญิงแพศยาแห่งบาบิโลนในปี 1798

และยังคงดำรงอยู่ในฐานะอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์

ส่วนอาณาจักรตามตัวอักษรในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ที่ได้ปกครองอยู่จริงเป็นเวลาเจ็ดสิบปีนั้น คือบาบิโลน

ดูเถิด เราจะส่งไปเรียกบรรดาตระกูลทั้งสิ้นจากทิศเหนือมา พระยาห์เวห์ตรัส

และเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำพวกเขามาต่อสู้กับแผ่นดินนี้

และกับชาวเมืองนั้น และกับบรรดาประชาชาติเหล่านั้นโดยรอบ และเราจะทำลายพวกเขาเสียสิ้นเชิง

และทำให้เขาทั้งหลายเป็นที่น่าตกตะลึง เป็นที่เย้ยหยัน และเป็นทีรกร้างว่างเปล่าเป็นนิตย์ ยิ่งกว่านั้น

เราจะพรวดไปจากพวกเขาซึ่งเสียงแห่งความรื่นเริง และเสียงแห่งความยินดี เสียงของเจ้าบ่าว

และเสียงของเจ้าสาว เสียงไม้แป้ง และแสงของตะเกียง

และแผ่นดินทั้งหมดนี้จะกลายเป็นทีรกร้างและเป็นที่น่าตกตะลึง

และประชาชาติเหล่านั้นจะปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี และต่อมาเมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว

เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและประชาชาตินั้น พระยาห์เวห์ตรัส เพราะความชั่วช้าของพวกเขา

และจะลงโทษแผ่นดินของชาวเคลเดีย และจะทำให้มันเป็นทีรกร้างว่างเปล่าเป็นนิตย์ เยเรมีย์ 25:9–12

บาบิโลนตามตัวอักษรปกครองอยู่เจ็ดสิบปี

เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงอาณาจักรในวาระสุดท้ายซึ่งจะครอบครองเป็นเวลาเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์

เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้โจมตียูดาห์สามครั้ง การโจมตีครั้งแรกกระทำต่อเยโฮยาคิม

และเมื่อนั้นเจ็ดสิบปีแห่งคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ก็เริ่มต้นขึ้น มันสิ้นสุดลงพร้อมกับการตายของเบลชัสซาร์

เมื่อพระเจ้าทรงลงโทษ “กษัตริย์แห่งบาบิโลน”

ดังที่พระองค์ได้ทรงลงโทษกษัตริย์เยโฮยาคิมในตอนเริ่มต้นของเจ็ดสิบปี

อาณาจักรเชิงพยากรณ์ที่ถูกนำเสนอว่าเป็น “วันแห่งกษัตริย์องค์หนึ่ง” (อาณาจักรหนึ่ง) ในฐานะ “เจ็ดสิบปี”

คือบาบิโลน และอาณาจักรแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ที่ปกครองตลอดเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์ในช่วงเวลาที่

หญิงแพศยาแห่งไทรเอกูลิมนั้น คือสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดินโลกในวิวรรณ์บทที่สิบสาม

การเปลี่ยนผ่านจากอาณาจักรที่ห้าไปสู่อาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ในปี ค.ศ. 1798

เป็นส่วนหนึ่งของความจริงที่ยอห์นกำลังแสดงไว้ในวิวรรณ์บทที่สิบสาม

และข้าพเจ้ายืนอยู่บนทรายริมทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มีเจ็ดหัวและสิบเขา

และบนเขาทั้งสิบนั้นมีมงกุฎสิบอัน และบนหัวทั้งหลายของมันมีนามแห่งการหมิ่นประมาทพระเจ้า....

และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน และมันมีเขาสองเขาเหมือนลูกแกะ

และมันพูดดังพญานาค วิวรรณ์ 13:1, 11

ชายฝั่งทะเลที่ยอห์นยืนอยู่ในวิวรรณ์บทที่สิบสาม เป็นสัญลักษณ์แทนปี ค.ศ. 1798

“ในเวลาที่ยอห์นเห็นสิ่งเหล่านี้ ซึ่งถูกริบเอากำลังของตนไป ถูกบังคับให้ยุติการชมเชย

ยอห์นได้เห็นอำนาจใหม่หนึ่งผุดขึ้นมาเพื่อสะท้อนเสียงของพญานาค

และสานต่องานอันโหดร้ายและหมิ่นประมาทพระเจ้าเช่นเดียวกันนั้น อำนาจนี้

ซึ่งเป็นอำนาจสุดท้ายที่จะทำสงครามต่อสู้กับคริสตจักรและพระบัญญัติของพระเจ้า

ได้รับการพรรณนาด้วยสัตว์ร้ายตัวหนึ่งที่มีเขาเหมือนลูกแกะ

สัตว์ร้ายทั้งหลายที่มาก่อนหน้านี้ได้ขึ้นมาจากทะเล; แต่ตัวนี้ขึ้นมาจากแผ่นดิน

อันเป็นภาพแทนการผงาดขึ้นอย่างสงบของชนชาติซึ่งมันเป็นสัญลักษณ์ถึง—สหรัฐอเมริกา” Signs of

the Times, February 8, 1910.

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากทะเลถูกแบ่งแยกโดยหาดทรายแห่งทะเลออกจากสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน
อาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ในปี 1798 (ชายฝั่งทะเล) เป็นภาพแทนของประวัติศาสตร์ในอดีต
และอาณาจักรที่หกเป็นประวัติศาสตร์ในอนาคต พวกมิลเลอร์ไรต์มิได้มองเห็นความจริงข้อนี้ วิลเลียม
มิลเลอร์ได้รับความกระฉ่างเกี่ยวกับอำนาจแห่งพญานาคของลัทธินอกศาสนา
และความสัมพันธ์ของมันกับอาณาจักรถัดไปซึ่งถูกแทนด้วยสัตว์ร้ายแห่งคาทอลิก วิวรรณ บทที่สิบสาม
เปิดเผยเรื่องราวของผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งเป็นอำนาจที่สามในบรรดาสามอำนาจที่นำโลกไปสู่อาร์มาเกิดตอน
เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นที่ชายฝั่งทะเลแห่งปี 1798

สหรัฐอเมริกาเริ่มต้นประวัติศาสตร์ของตนด้วยสัญลักษณ์ของลูกแกะ
แต่ลงท้ายประวัติศาสตร์ของตนด้วยการพุดอย่างพญานาค
ประวัติศาสตร์ของเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์แห่งการครอบครองของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินนั้น
ถูกนำเสนอไว้ในข้อพระคัมภีร์ข้อเดียว คือในวิวรณ์บทที่สิบสาม
เพราะข้อพระคัมภีร์นั้นระบุทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินไว้ในประโยคเดียวกัน

และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มันมีเขาสองเขาเหมือนลูกแกะ
และมันพุดอย่างพญานาค วิวรณ์ 13:11

เมื่อสหรัฐอเมริกาพุดดจ่มังกร มันก็ออกกฎหมายวันอาทิตย์
ก่อนที่มันจะทำให้การบังคับมีสการในวันอาทิตย์สำเร็จ
คริสตจักรโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมถอยจะรวมตัวกันและเข้าควบคุมทางการเมืองเหนือรัฐบาลที่เสื่อมถอย
ขณะที่พวกเขาสร้างรูปของสัตว์ร้าย เมื่อพระวิญญาณแห่งการดลใจระบุว่า
(และพระองค์ทรงระบุเช่นนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า)
พิธีถวายเป็นรูปทองคำของเนบูคัดเนสซาร์เป็นตัวแทนของกฎหมายวันอาทิตย์
พระองค์กำลังทรงชี้ถึงจุดสิ้นสุดของเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์ของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินโลก
ดาเนียลบทที่หนึ่งถึงบทที่สามเป็นตัวแทนของข่าวสารของทูตสวรรค์สามองค์ในวิวรณ์บทที่สิบสี่
ทูตสวรรค์องค์ที่สามกลายเป็นความจริงอันทรงชีวิต ณ กฎหมายวันอาทิตย์

ในเชิงพยากรณ์ บทที่หนึ่งถึงบทที่สามในพระธรรมดาเนียล
เป็นตัวแทนของเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์ของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินในวิวรณ์บทที่สิบสาม
การทดสอบเรื่องอาหารที่ปรากฏในบทที่หนึ่ง และสัญลักษณ์ของเยโฮยาคิม ชี้ให้เห็นว่าบทที่หนึ่ง
ในเชิงพยากรณ์ เริ่มต้นขึ้นเมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งได้รับการมอบอำนาจ ไม่ว่าจะในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ.
1840 หรือในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ในประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่สาม.

บาบิโลนคือชนชาติที่ครอบครองอำนาจอยู่เป็นเวลาสิบเจ็ดสิบปี
และช่วงปีเหล่านั้นเป็นตัวแทนประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา
เจ็ดสิบปีของบาบิโลนมิได้สิ้นสุดลงจนกระทั่งภายหลังการอุทิศรูปเคารพทองคำของเนบูคัดเนสซาร์ไปอีกนาน
แต่ในเชิงพยากรณ์ เจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์ซึ่งอิสยาห์ใช้ในบทที่ยี่สิบสามนั้น กลับสิ้นสุดลงในดาเนียลบทที่สาม
เมื่อวงดุริยางค์ของเนบูคัดเนสซาร์บรรเลงดนตรีสำหรับพิธีอุทิศนั้น เครื่องหมายของสัตว์ร้ายก็ถูกบังคับใช้
และในเวลานั้นเอง
หญิงแพศยาแห่งไทรและแห่งบาบิโลนก็เริ่มขับร้องบทเพลงของนางต่อบรรดาภักษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก
ขณะที่อิสราเอลผู้ละทิ้งความเชื่อกัมกราบและเต็นรำ

ภักษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงสร้างรูปเคารพด้วยทองคำรูปหนึ่ง สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก
และทรงตั้งไว้ในที่ราบดูรา ในมณฑลบาบิโลน แล้วภักษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงส่งคนไปเรียกบรรดาเจ้านาย
ผู้ครองเมือง ข้าหลวง ผู้พิพากษา เจ้าพนักงานคลัง ทิปรีกษา นายอำเภอ

และบรรดาผู้ครอบครองมณฑลทั้งหลาย

ให้มารวมพิธีถวายรูปเคารพซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้นนั้น แล้วบรรดาเจ้านาย ผู้ครองเมือง

ข้าหลวง ผู้พิพากษา เจ้าพนักงานคลัง ที่ปรึกษา นายอำเภอ และบรรดาผู้ครอบครองมณฑลทั้งหลาย

ก็ชุมนุมกันมาในพิธีถวายรูปเคารพซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น

และเขาทั้งหลายก็ยืนอยู่หน้ารูปเคารพซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ตั้งขึ้นนั้น แล้วผู้ประกาศคนหนึ่งก็ร้องเสียงดังว่า

ดูก่อน คนชาติทั้งหลาย ประชาชาติทั้งหลาย และภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า

เมื่อใดที่ท่านได้ยินเสียงแตร ปี พิณใหญ่ พิณสามเหลี่ยม พิณเขาคู่ พิณสาย และดนตรีทุกชนิด

ท่านทั้งหลายจงหมอบลงนมัสการรูปทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น

และผู้ใดไม่หมอบลงนมัสการ ในทันใดนั้นจะต้องถูกโยนเข้าไปในท่ามกลางเตาไฟที่ลุกโพลง เพราะฉะนั้น

ในเวลานั้นเมื่อชนชาติทั้งหลายได้ยินเสียงแตร ปี พิณใหญ่ พิณสามเหลี่ยม พิณเขาคู่ พิณสาย

และดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติ และภาษาทั้งหลาย

ก็หมอบลงนมัสการรูปทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น ดาเนียล 3:1-7.

ใน “เวลา” นั้น หรือใน “โมง” เดียวกันนั้น ซึ่งก็คือกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา

ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธจะนมัสการรูปทองคำนั้น จะ “ถูกโยนเข้าไปในท่ามกลางเตาไฟที่ลุกโพลง”

พระธรรมเล่มเดียวในพันธสัญญาเดิมที่มีคำซึ่งแปลว่า “โมง” คือพระธรรมดาเนียล คำว่า “โมง” ในบทที่สาม

เป็นตัวแทนถึงการมาถึงของเครื่องหมายของสัตว์ร้าย คำว่า “โมง”

ยังเป็นตัวแทนถึงข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งในบทที่สี่ด้วย

เพราะที่นั่นคำนี้เป็นสัญลักษณ์แห่งคำเตือนที่มีถึงเนบูคัดเนสซาร์เกี่ยวกับ “โมง”

แห่งการพิพากษาของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึง

แล้วดาเนียล ผู้มีนามว่าเบลเทซซาร์ ก็ตกตะลึงอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งชั่วโมง

และความคิดทั้งหลายของท่านทำให้ท่านหนักใจ กษัตริย์ตรัสขึ้นว่า “เบลเทซซาร์เอ๋ย อยาให้ความฝันนั้น

หรือคำตีความของฝัน ทำให้เจ้าว่าวุ่นใจเลย” เบลเทซซาร์ทูลตอบว่า “นายของข้าพระองค์

ขอให้ความฝันนั้นตกแก่บรรดาผู้ที่เกลียดท่าน และคำตีความของฝันตกแก่ศัตรูของท่านเถิด” ดาเนียล

4:19

ดาเนียลได้นำคำเตือน ไปยังเนบูคัดเนสซาร์เกี่ยวกับโมงยามแห่งการพิพากษาของพระเจ้าที่จะมาถึงเขา

ซึ่งต่อมาเนบูคัดเนสซาร์ได้ปฏิเสธเสีย “โมงยาม” ในบทที่สี่ เมื่อถูกใช้อีกครั้งในบทนั้น จึงเป็นตัวแทนของ

“โมงยาม” ที่การพิพากษามาถึงแล้ว ในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ “โมงยาม” แรกในบทที่สี่

จะเป็นตัวแทนของการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งในปี 1798

ข่าวสารนั้นสำเร็จครบถ้วนเมื่อการพิพากษาเพื่อการสืบสวนได้เริ่มขึ้นในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

“โมงยาม” ในบทที่สี่ ในตอนแรกเป็นสัญลักษณ์ของข่าวสารเรื่องการพิพากษาที่จะมาถึง

และต่อมาจึงถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ว่าการพิพากษาได้มาถึงแล้ว การใช้คำว่า “โมงยาม”

ครั้งแรกเป็นตัวแทนของปี 1798 และการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง

และการใช้ครั้งที่สองเป็นตัวแทนของวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

ในช่วงขณะนั้นเอง สิ่งนั้นก็สำเร็จแก่เนบูคัดเนสซาร์ และท่านก็ถูกขับไล่ออกจากหุ้มนุษย์

และกินหญ้าเหมือนโค และกายของท่านก็เปียกชุ่มด้วยน้ำค้างแห่งฟ้า

จนผมของท่านยาวขึ้นเหมือนขนอินทรี และเล็บของท่านเหมือนกรงเล็บนก ดาเนียล 4:33

ฉะนั้น “ชั่วโมง” ในบทที่สี่จึงเป็นสัญลักษณ์ของทั้งปี 1798 และ 1844 ซึ่งเป็นจุดสิ้นสุดของคำสาปทั้งสองแห่ง

“เจ็ดเวลา” ที่มีต่ออาณาจักรฝายเหนือ (เริ่มต้นในปี 723 ก่อน ค.ศ.) และอาณาจักรฝายใต้ (เริ่มต้นในปี 677

ก่อน ค.ศ.) ของอิสราเอล คำสาปทั้งสองนั้น

ซึ่งเป็นตัวแทนของระยะเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปีแห่งการกระจัดกระจายและความเป็นทาส เป็นตัวแทนของการ

ทรงสำแดงพระพิโรธครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของพระเจ้าต่อชนชาติของพระองค์ที่ละทิ้งความเชื่อ ทั้งสองเริ่มต้นด้วยการพิพากษาของพระเจ้า และจุดสิ้นสุดของแต่ละช่วงเป็นตัวแทนของชาวสารเต็อนถึงการพิพากษาเพื่อการสอบสวนของพระเจ้าที่กำลังใกล้เข้ามา หรือการมาถึงของการพิพากษาเพื่อการสอบสวนนั้น การพิพากษาทั้งสองซึ่งเป็นตัวแทนโดยจุดสิ้นสุดของการพิพากษาทั้งสองแห่ง "เจ็ดเวลา" นี้ ล้วนถูกแทนด้วยคำว่า "ชั่วโมง" ในพระธรรมดาเนียล บทที่สี่

ในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอร์ไรต์ "ชั่วโมง" หมายถึงการเริ่มต้นของขบวนการ ณ เวลาแห่งอวสานในปี 1798 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งมาถึง และ "ชั่วโมง" ที่สองในบทที่สี่หมายถึงจุดสิ้นสุดของขบวนการ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ขบวนการมิลเลอร์ไรต์ของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งถูกทำซ้ำในขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ดังนั้นการใช้คำว่า "ชั่วโมง" ทั้งสองแห่งในบทที่สี่จึงยังเป็นเครื่องหมายบอกเวลาแห่งอวสานในปี 1989 และยังไปถึงกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้าอีกด้วย ขบวนการมิลเลอร์ไรต์ของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งประกาศการเริ่มต้นของการพิพากษาใต้สวน และขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สามประกาศการเริ่มต้นของการพิพากษาเชิงบริหารของพระเจ้า ซึ่งเป็นไปอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับ โดยเริ่มต้นที่กฎหมายวันอาทิตย์ และดำเนินต่อไปพร้อมทั้งทวีความรุนแรงขึ้นจนถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

เราจะศึกษาพระธรรมดาเนียลบทที่สามต่อไป และจะสรุปการพิจารณาของเราเกี่ยวกับคำว่า "ชั่วโมง" ในบทความถัดไป

ดูเถิด เราใช้พวกท่านออกไปดูจกท่ามกลางฝูงหมาป่า ฉะนั้นจงมีปัญญาเหมือนงู และปราศจากพิษภัยเหมือนนกกเขา แต่จงระวังมนุษย์ทั้งหลาย เพราะเขาจะมอบพวกท่านไว้แก่ศาล และจะเขียนตีพวกท่านในธรรมศาลาของเขา และพวกท่านจะถูกนำตัวไปต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเป็นพยานแก่พวกเขาและแก่บรรดาคนต่างชาติ แต่เมื่อเขามอบพวกท่านไว้แล้ว อย่ากังวลว่าจะพูดอย่างไรหรือจะพูดอะไร เพราะในชั่วโมงนั้นเองจะทรงประทอนแก่พวกท่านว่าพวกท่านควรพูดอะไร ด้วยว่าไม่ใช่พวกท่านที่พูด แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของพวกท่านผู้ตรัสอยู่ในพวกท่าน และพี่น้องจะมอบพี่น้องให้ถึงแก่ความตาย และบิดาจะมอบบุตรของตน และบุตรทั้งหลายจะลุกขึ้นต่อสู้บิดามารดาของตน และทำให้ท่านทั้งหลายถูกประหารชีวิต และพวกท่านจะเป็นที่เกลียดชังของคนทั้งปวงเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด แต่เมื่อเขาชมเชยพวกท่านในเมืองนี้ ก็จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะไปไม่ทั่วทุกเมืองในอิสราเอล ก่อนที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา ศิษย์ไม่เป็นใหญ่กว่าครูของตน และทาสไม่เป็นใหญ่กว่านายของตน เป็นการพอแล้วสำหรับศิษย์ที่จะเป็นเหมือนครูของตน และสำหรับทาสที่จะเป็นเหมือนนายของตน ถ้าเขาได้เรียกเจ้าของเรือนว่าเบเอลเซบูล เขาจะยิ่งเรียกคนในครัวเรือนของผู้นั้นมากเพียงใด เหตุฉนั้นอย่ากลัวเขาเลย เพราะไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้แล้วจะไม่ถูกเปิดเผย และไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่เป็นที่รู้แจ้ง สิ่งที่เราบอกแก่พวกท่านในความมืด จงกล่าวในที่สว่าง และสิ่งที่คุณทำในที่ลับ จงประกาศบนดาดฟ้าหลังคา และอย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่อาจฆ่าวิญญาณได้ แต่จงยำเกรงพระองค์ผู้ทรงสามารถทำลายได้ทั้งวิญญาณและกาย ในนรก มัทธิว 10:16-28.